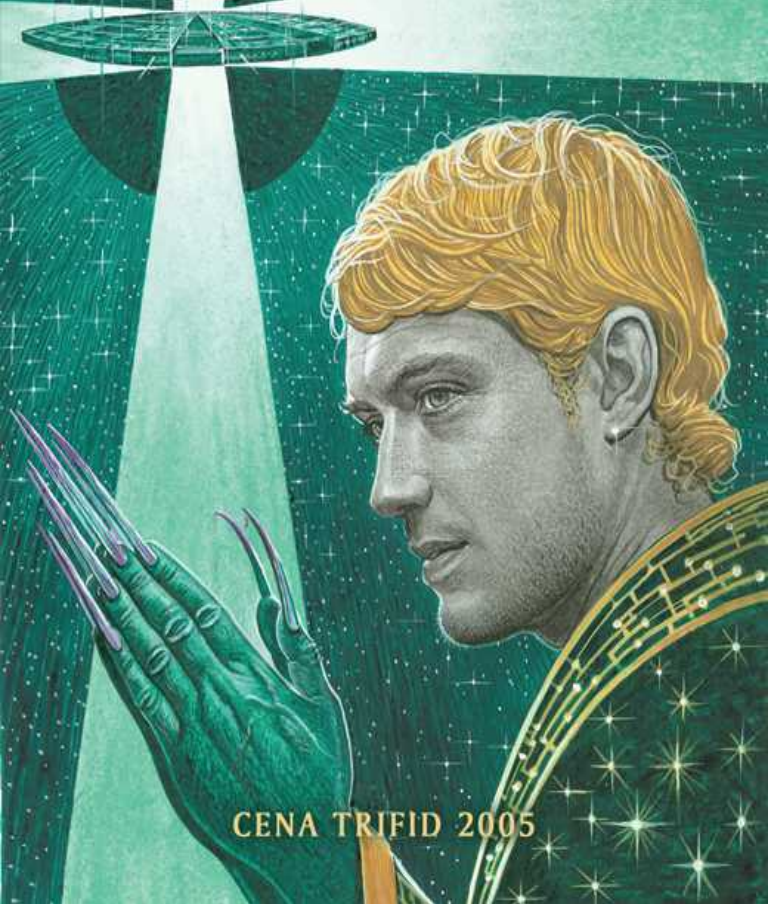

KAROLINA FRANCOVÁ

ZRÁDCE

CENA TRIFID 2005

TRIFID

Karolína Francová
Zrádce

Copyright © Karolína Francová 2007

Cover © Milan Fibiger, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-019-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

KAROLINA FRANCOVÁ
ZRÁDCE

KAROLINA FRANCOVÁ

ZRÁDCE

TRITON

Část první

Andreas

Kapitola 1.

Když toho rána Jean Arquett poprvé vstoupil do třídy, stačil Andreasovi jediný pohled a udělalo se mu zle. A to Boha neprosil o nic nespílitelného! Nepožadoval, aby nový spolužák napadal na jednu nohu, nemožně se oblékal, koktal nebo měl mastnou pleť, úplně by se spokojil s tím, kdyby byl prostě obyčejný. To by pak zbývala aspoň jakási naděje. Takhle se všechno opět obrátilo proti němu. Arquett totiž do průměru rozhodně nezapadal.

Byl normálního vzrůstu, ale postavu měl sportovní, atleticky stavěnou a přiléhavé bílé tričko to jenom zdůrazňovalo. Oblékl se celkem nevýrazně, ale na tom nezáleželo, zřejmě by mu stejně slušelo cokoli. Dívky si už vyměňovaly uznalé pohledy. Vlasy nosil trochu delší, než diktovala panující válečná doba, ale měl je husté a tmavě plavé jako dozrávající obilí, takže se mu to dalo odpustit. Ve vysloveně pohledné tváři zářily zelené oči, a že se Arquett uměl dívat! Jenže to všechno haslo vedle nenuceného sebevědomí, které číselo z každého jeho pohybu.

Ó ano, leží mu u nohou, a to ještě ani nepromluvil, pomyslel si Andreas nevesele. Takhle přichází nový vládce.

Odvážil se podívat na Marca Tavianiho, který seděl v poslední lavici hned u zdi a upíral na Arquetta výmluvný pohled.

Čekají nás potíže, velké potíže, Andreasovi se bolestně sevřely vnitřnosti a přemýšlel, na co se vymluvit, aby ho poslali domů. Báł se, že pokud tam zůstane, pak se do

nutného střetu zcela jistě zaplete. Mohl by předstírat nachlazení a teploty. Venku lilo už pátý den a sychravé počasí složilo do postele i odolnější jedince.

„Dobrý den, madam,“ pozdravil zatím Arquett vyučující, která seděla za katedrou ze světlého dřeva.

„Dobrý den,“ usmála se na něj Yolande. Patřil mezi lidi, na které se ti druzí většinou usmívají. „Copak potřebujete?“

„Poslali mě sem z kanceláře,“ odpověděl a výmluvně jí ukázal propagační a orientační materiály školy. „Přistěhovali jsme se do města o víkendu. Prý mě vezmete do své třídy.“

„Jean Arquett?“ ujistila se. „Čekala jsem vás až koncem týdne. Myslela jsem, že se nejprve budete chtít zabýdlet. Posadte se.“

Ukázala mu na volné místo po Andreasově pravici. Arquett k němu zamířil a sedl si. Andreas s tichou závistí sledoval jeho přirozený pohyb. Když se díval sám na sebe do výloh, viděl vždy jen postavu se skleslými rameny a skloněnou hlavou, která kráčí kradmým plíživým krokem.

„A odkud vlastně pocházíte, Jeane?“ zeptala se učitelka, zatímco si stahovala data o novém studentovi.

„To je těžko říct,“ pousmál se. „Někdy se stěhujeme i dvakrát do roka. Naposledy jsme bydleli v Soluni.“

„Tam je ale jeden z největších zajateckých táborů,“ poznamenala.

„Ano, já vím,“ přikývl. „Otec pracuje na výzkumu chování Demmů.“

„Ach tak,“ pronesla a vzápětí plynule přešla do demmštiny. Andreas si pro sebe v duchu překládal: „Takže jazyk zřejmě ovládáte dobře.“

„Říkají to,“ odpověděl Arquett, aniž by se k té hře nechal zlákat.

Ale jazyk Demmů skutečně ovládal velmi dobře a cizácký pravopis mu nedělal žádné potíže. To se rychle prokázalo, když madam Yolande dokončila úvodní záznam do evidencí a zkoušení a začala vykládat o kastovních odchylkách ve vyjadřování a výslovnosti. Arquett klidně seděl, rychlými pohyby si dělal stručné poznámky a poslouchal. A předstíral, že nevidí zvědavé a zkoumavé pohledy ostatních, které k němu směřovaly z celé třídy. Po jeho levici do oken bušil déšť. Andreas by skoro uvěřil, že ho předmět skutečně zajímá.

„Demmština, kterou vyučujeme, představuje jazyk nejpočetnější společenské třídy Demmu,“ vysvětlovala Yolande. „Domluvíte se s ní prakticky s kýmkoli z nich, ale je dobré vědět, že kromě ní existuje ještě dalších pět jiných variant.“

„Sedm,“ prohodil v tu chvíli Arquett, čímž na sebe okamžitě upoutal pozornost. Andreas předpokládal, že právě o to usiloval. Měl-li si získat postavení, musel se nutně stát středem pozornosti.

„Prosím?“ pozvedla obočí Yolande.

„Kromě základního jazyka existuje sedm dalších variant,“ řekl Arquett.

„Kde jste to slyšel?“ shovívavě se pousmála.

„Strávil jsem polovinu dětství v zajateckých táborech,“ pokrčil rameny. „Mám dojem, že mi to pověřili Demmové, ale kdoví, co je na tom pravdy, jim se přece nedá věřit, ne?“

Jak snáze získat ocenění kolektivu než převahou nad autoritou? pomyslel si Andreas. Podobné typy hluboce nenáviděl. *Snaží se udělat dojem. Na ni znalostmi a na ostatní tím, že odhalí chybu učitele.*

Arquett se klidně usmíval, ale Yolande našťástí věděla, jak na něj. Andreas by její předmět miloval, i kdyby

zároveň nemiloval i ji. Demmština ho okouzlovala sama o sobě a navíc si velmi dobře uvědomoval, že až jednou vstoupí do pravidelné armády, a tomu se nedalo se ctí vyhnout, bude se mu každá hodina hodit. Ostatní všechna cvičení přecházeli lehkomyšlným prohlášením, že Demmy je třeba zabít, a ne s nimi diskutovat.

„Tak prosím,“ vyzvala učitelka Arquetta. „Ráda se poúčím.“

„Poslední dvě jazykové varianty byly objeveny teprve loni,“ řekl. „Nejsou ještě příliš známé, nechtěl jsem vás urazit. Jedná se o odchylky platné v uzavřených skupinách demmských náboženských vůdců.“

„Aha,“ pochybovačně se usmála.

Arquett se přes uličku natáhl k Andreasovu stolu a s omluvným úsměvem si k sobě natočil výukový terminál. Jeho vlastní ještě nefungoval, protože mu dosud nepřidělili přístupová oprávnění. Opravdu počítali s tím, že do školy přijde nejdříve ve čtvrtek.

Přečetl cvičný text.

Andreas nikdy předtím nic podobného neslyšel. Arquett neměl vůbec žádný přízvuk, jeho přednes by nikdo neodlišil od rodilého mluvčího. Andreas dokonce na chvíli podlehl dojmu, že s nimi v místnosti je nějaký Demma a hovoří k nim tím klouzavě plynulým, hedvábně měkkým jazykem. Přestože však demmštinu studoval rád a věnoval jí spoustu času, nerozuměl Arquettovi ani slovo. Byl to stejný jazyk, a přece úplně jiný.

„V poslední jazykové variantě by to znělo asi takhle,“ řekl Arquett a přečetl text znovu, ale opět s trochu jinou výslovností a měnil slova i jejich pořadí. Teď řeč zněla úderněji a rozhodněji, ale pořád ještě nepopíratelně šlo o jazyk nepřítelů.

„Pokud budete chtít, mohu vám donést shrnutí základních odchylek,“ nabídl Arquett, když skončil. Andreasovi věnoval jen jeden krátký pohled a lhostejně pronesené „díky“.

„To od vás bude velmi laskavé,“ přikývla Yolande. „Myslím, že si spolu budeme rozumět, když vás můj předmět tolik zajímá.“

Andreas jen sevřel prsty na desce lavice. I jeho demmština zajímala. Zastavoval se za Yolande téměř denně a doufal, že se stane jejím oblíbeným žákem. Víc než žákem – studentem, který překoná svého učitele, kolegou, partnerem. Jenže učitelé ho nesnášeli. Připadal jim vlezlý a příliš agilní. Neměl přátele ani mezi dospělými, ani mezi vrstevníky.

Hodina skončila, Yolande odešla a kolem Jeanova stolu se hned nashromáždila spousta lidí.

„Jsou Demmové opravdu takoví jako na vizi?“

„Mluvil jsi někdy s nějakým?“

„Opravdu jsi bydlel v zajateckém táboře?“

„Proč jste se přestěhovali sem?“

Otázky jen pršely. Arquett je měl v hrsti. Hezký, chytrý a sebevědomý. Andreas se ani nepokoušel k němu dostat. Považoval za lepší, když si ho nevšimne. Zůstat nenápadný a skrytý, a přežít.

„A co je pravdy na tom, že Demmové žijí ve švédských trojkách?“ ozval se další hlas, tentokrát však zřetelně útočný, a Andreas se polekaně ohlédl po Tavianim, který konečně také zamířil k novému spolužákovi.

„Demmská fyziologie se liší od lidské,“ odvětil Jean a probodl ho pohledem. „Je to nezbytné pro jejich rozmnožování.“

„To ty jistě musíš vědět nejlíp,“ ušklíbl se Marc Taviani. Ti, co stáli mezi Arquettem a jím, pomalu obezřetně vy-

klíželi prostor. Andreas se přihrčil. Jako vždy v podobných situacích skoro fyzicky cítil, jak se pod tlakem okolností zmenšuje. Nenápadně pozoroval Arquetta.

Taviani patřil mezi nejsilnější chlapce ve škole. Byl skoro o hlavu vyšší než Arquett, rozložitější v ramenou a mohl mít o dobrých dvacet kilo živé váhy víc. Ti dva se dříve nebo později prostě museli střetnout: Arquett na první pohled okouzloval všechny kolem sebe a Taviani v něm tedy nutně viděl hrozbu svému dosavadnímu postavení.

Jenže Jean byl z jiného těsta než Andreas a nedal se tak jednoduše zastrašit. Místo toho se stalo něco děsivého. Jeho do té doby příjemný výraz zmizel. Rysy tváře vystoupily v nečekané ostrosti a ztvrdly, oči se mu zúžily. Světle zelená barva duhovek náhle získala žlutavý nádech. *Jako šelma před útokem*, napadlo Andrease.

„Prý Demmky nosí mladé jedenáct měsíců,“ pokračoval Taviani vyzývavě. „A v době březosti a kojení k sobě nikoho nepustí. Povykládej nám, copak v té době dělají jejich samci? Takový vlezlý šprt jako ty si to jistě vyzkoušel. Svěř se...“

Arquett se ani nezdržoval s nějakou promyšlenou urážkou a udeřil ho pěstí do obličeje. Tavianiho rána překvapila. Nečekal útok tak brzy. Jeho oběti se většinou snažily z toho vyklouznout nějak jinak. Tentokrát ovšem přestřelil. Zapomněl, že někdo jako Jean Arquett definici oběti nesplňuje a nenechá se do podobné kategorie jen tak snadno zařadit.

Ozvalo se prasknutí a Tavianimu se spustila krev. Arquett nezaváhal a ihned zaútočil znovu, dokud na něj protivník ještě překvapeně zíral s rukama u nosu plnými krve. Taviani se mu konečně postavil a rozpoutala se rvačka, jakou Andreas ještě nikdy neviděl. Nedalo se říct,

že by jeden z nich vysloveně vedl. Jean byl dost silný a nechyběl mu výcvik, jenže bojový výcvik byl od deseti let povinný pro všechny, takže mu to neposkytovalo nijak zvláštní výhodu. Taviani se však oproti němu pohyboval pomaleji a hůře uhýbal, třebaže jeho údery měly podstatně větší intenzitu. Arquett schytl pár pěkně tvrdých ran, ale zasadil jich dvojnásobek. A víc vydržel.

Nakonec už všem bylo jasné, jak to musí dopadnout, a nepokrytě fandili nově příchozímu. Andreas nestranil ani jednomu z nich. Znal tyhle vůdce skupin a nedělal si iluze, že Arquett nakonec nebude o nic lepší nežli Taviani. Pro něj se tím nic neměnilo.

Rvačku však znenadání ukončil příchod učitele matematiky. Začátku hodiny si v zápalu boje nikdo nevšiml, ale teď se rychle klidili z cesty dospělému muži a zasedali na svá místa. Matikář několika rychlými kroky přeběhl ode dveří k místu zápasu a zařval: „Tak dost!“

Ničeho tím pochopitelně nedocílil, nakonec je od sebe musel odtrhnout. Arquett zrychleně oddechoval a propaloval Tavianiho nepokrytě nenávistným pohledem. Taviani doslova sípal a lapal po dechu, pot se z něj jen lil a krev z přeraženého nosu mu smáčela hnědou košili.

„Kurvo!“ plivl po Arquettovi nadávku.

„Zmrde!“ nezůstal pozadu Jean.

Kupodivu facku dostal jen Arquett. Probodl učitele takovým pohledem, že málem šlo o život, ale matikář se nenechal zastrašit a uhodil ho ještě jednou.

„Do ředitelny!“ přikázal a vyprovodil ho na chodbu. „Vy si dojděte na ošetřovnu, Taviani.“

Vlastně se to dalo pochopit: Arquett byl nový a nikdo ho ještě neznal, a navíc Taviani z nich dvou dopadl o hodně hůř. Andrease napadlo, jak by to asi skončilo, kdyby učitel nezasáhl. Jean by Tavianiho možná umlátíl

k smrti. Nevypadal na někoho, koho zastaví skutečnost, že nepřítel leží bezmocný na zemi.

Taviani se toho dne do třídy už nevrátil. Andrease to celkem těšilo, ačkoli na tom podle něj nebyl zase tak špatně, aby musel domů. Zaručovalo mu to, že se s ním nesetká v jídelně ani ve sprchách po tělocviku nebo později u brány ze školních pozemků. Arquett dorazil asi za půl hodiny. Původně čistě bílé tričko měl špinavé od prachu z podlahy a Tavianiho i své krve. Lem rozervaný a jeden rukáv úplně utržený. Beze slova zamířil ke svému místu.

„Rovnou zůstaňte tady,“ zarazil ho učitel. „A pojdte mi předvést, jestli umíte jen mlátit slabší, nebo máte i jiné, ušlechtilější zájmy.“

Na tabuli zazářilo zadání. Andreas poznal nejnovější látku. Probírali ji sotva minulou hodinu. To nebylo zrovna fér. Arquett na příklad mlčky hleděl.

„Jen do toho!“ vybídl ho učitel. „S tím si jistě snadno poradíte.“

Jean na to nereagoval, ale dál si prohlížel zadání. Nezdálo se, že by ho zaskočilo nebo si nevěděl rady, spíš intenzivně přemýšlel, ale přitom si ani nevzal do ruky pero. Andreas se zatím sám pomalu pustil do boje. Matematika mu zvláště dobře nešla, ale věděl, že stejně jako demmštinu ji jednou bude hodně potřebovat, a tak se snažil. Vracel se k poznámkám ze včerejšího dne a prodíral se vpřed.

„Dobrá, nevíte,“ promluvil po chvíli matikář. „Máte za pět. Příští hodinu vám dám příležitost si to opravit.“

Příští hodina měla být zítra, takže sotva šlo o příležitost k opravě. Mnohem spíš to připomínalo slib další nedostačující. Jenže Jean místo aby to nějak komentoval, vzal konečně do ruky dotekové pero a pod složité zadání napsal krátké řešení.

Učitel na něj překvapeně hleděl. Andreas vůbec netušil, jestli je to nějaká provokace, nebo co se děje, protože sám se dostal zatím sotva do poloviny výpočtu.

„Tak tedy za tři,“ prohodil matikář.

„Je to přece správně,“ ozval se konečně Jean s náznakem protestu.

„Ale chybí vám postup,“ namítl učitel.

Takže to vážně je správně, pochopil Andreas. Tak to je tedy něco.

„Učili mě řešit podobné příklady zpaměti,“ podotkl Jean. „Ve válce to často jinak nejde.“

„Tak ve válce,“ ušklíbl se učitel. „Takže aspirujete na kariéru v armádě?“

„Jako každý,“ pokrčil Jean rameny.

„Tak prosím, když mi doplníte postup, který jste si zřejmě jen ze skromnosti ponechal pro sebe, jsem ochotný klasifikaci změnit.“ Andreas měl matikáře rád, považoval ho za spravedlivého a rozhodného člověka, a teď se prokazovalo, že se v něm nemýlil.

Arquett bez potíží vypsals krok po kroku dílčí výpočty. Matikář beze slova podruhé opravil známku.

„Kam jste před tím chodil školy?“ zeptal se konečně s trochou zájmu.

„Nikam,“ odpověděl Arquett. „Měl jsem učitele. Bez jednoho roku na státní škole mě ale nepustí k náboru do výcvikového tábora a pak do armády.“

„Aha,“ přikývl učitel a propustil ho. „Tak si jděte sednout.“

Tu hodinu ho už nechal na pokoji. Jean si reputaci u něj přece jen získal zpět. Ostatně ředitelka rvačku s Tavianim nebrala nijak vážně. Možná se za Jeana přimluvil jeho otec, možná přesvědčivě zapůsobil sám, ale skončilo to prostým napomenutím, třebaže Tavianiho rodina podala stížnost.

Arquett to ten den vyhrál na celé čáře na všech fron-

tách. Učitelé velmi rychle pochopili, že tentokrát skutečně získali výjimečně nadaného studenta. Neučil se z donucení, ale opravdově se zajímal o všechno, co mu nabízeli. A kupodivu ho to v očích spolužáků neshazovalo. Uměl to totiž s převahou zdůvodnit.

„Osnovy jsou postavené tak, aby ses naučil všechno, co jednou můžeš potřebovat pro přežití,“ řekl hned ten první den s jakousi těžko ovládanou netrpělivostí Ronniemu. Jako by ho otravovalo, že ostatní nevidí, co je zjevné. „Nechodím sem, abych dostal potvrzení a vzali mě do armády, ale abych nezařval hned v první bitvě. Jestli sníš o tom, že budeš zabíjet Demmy, měl bys na tom taky začít makat.“

Andreas to dokonale zaskočilo. Jean použil jeho vlastní argument, a nikdo se mu nevysmál! Kdyby něco podobného vypustil z pusy kdokoli jiný, stal by se terčem posměchu, ale z Arquetta to udělalo málem boha. *To ten trik s příkladem, říkal si Andreas. Všichni si ho už představují, jak z hlavy propočítává zaměření těžkých zbraní na bitevním poli. Jean Arquet – rozený velitel.*

Na rozdíl od ostatních se ale do celého toho rozruchu kolem nového spolužáka nezapojil ani později. Obhajoval se tím, že je mu Jean odporný. Nenáviděl jeho pohledný zevnějšek i přitažlivou rozhodnost. Ale ve skutečnosti se bál. Děsil se toho, že by se mu pokusil představit a Arquet by si ho ani nevšiml. Nebo si ho všiml a neuznal ho za hodna zájmu. Děsil se ponížení a obával se vlastní bezcennosti a bezvýznamnosti.

Držel se tedy od nich dál a staral se o své. Jen sem tam vzhlédl od učení, aby se ujistil, že Arquettova hvězda stále září. Jean pokaždé stál obklopený hloučkem lidí, usmíval se a naslouchal nebo sám něco vykládal. Když se Andreas převlékal v šatně, zaslechl, jak ho kluci zvou večer na párty k Ronniemu. Jeho pochopitelně nikdo nepozval.

Kapitola 2.

Andreas samozřejmě neočekával, že nepřírozený klid mezi ním a Jeanem Arquettem vydrží nekonečně dlouho, ale byl neskonale vděčný za každý další den. Po ránu vždycky přicházel do školy s hrdlem staženým hrůzou, že dnes mír skončí, a odpoledne odcházel s neskutečnou úlevou. Když si kdykoli předtím představoval, jak by se mu žilo, kdyby si ho nikdo nevšímal, neměl ani tu nejmenší představu, jak slastné to ve skutečnosti bude. Náhle se dokázal soustředit, jeho známky se prudce zlepšily a jednou se dokonce přistihl, že si ráno u snídaně pobrukuje nějakou písničku. Taviani se nevracel a Arquett ho s nepochopitelnou benevolencí nechával na pokoji.

V neděli se dokonce vyjasnilo a oteplilo natolik, že si jen v krátkých kalhotách a tílku mohl na zahradě lehnout k bazénu a učit se na sluníčku. Odřeniny na zápěstích ještě pořád byly trochu vidět, ale doufal, že si jich matka nevšimne. Modřiny se vysvětlovaly o něco lépe, ale na to Taviani nikdy nebral ohledy.

Z domu se tiše linula nějaká klasická hudba, podle toho poznal, že otec začal s přípravou oběda. Čerstvě posekaná tráva příjemně voněla a zvuk šplouchající vody ho ukolébával, takže se po chvíli neubráníl spánku. Zavřel oči a s klidným svědomím podlehl.

Probudil ho dotek na rameni. Předpokládal, že ho jen přišli vzbudit k jídlu, a tak se líně protáhl a nic zlého netuše otevřel oči.

A spatřil tvář Jeana Arquetta.

Polekaně se posadil, srdce mu poplašeně tlouklo a očima pátral v okolí po dalších. Muselo to na něm být poznat, protože Arquett se pousmál.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ řekl k Andreasovu údivu. „Nevěděl jsem, že bydlíš tady. Šel jsem náhodou kolem a zahlédl jsem tě.“

„Jak...“ Andreas se silou vůle snažil uklidnit. Ať už na něj nachystali cokoli, dokud je doma, nic mu nehrozí. „Jak ses sem dostal?“

Jean s úsměvem ukázal na plot: „Vadí to?“ zeptal se.

Andreas se přece jen trochu sebral a zavrtěl hlavou: „Ne, ale lidi normálně chodí brankou.“

„Jasně,“ přikývl Jean. „Příště to taky zkusím.“

Andreas netušil, co bude dál. Arquett pro něj byl nevyzpytatelný. Taviani si vždycky počkal, až bude mimo ochranu rodičů, ale Jean si klidně přijde až k němu domů. Pokusí se ho vylákat někam ven nebo ho ostatní odněkud sledují a těší se na obvyklou zábavu? Těkal pohledem po zahradě a pokoušel se proniknout živým plotem.

„Učíš se?“ zeptal se zatím nenuceně Jean.

„Přesně tak,“ odpověděl.

„Chtěl bych mít tvoje schopnosti,“ svěřil se mu Jean. „Když jsem přišel, tak sis to studium vážně užíval.“

Andreas se marně snažil vymyslet, co odpovědět, aby to neznělo hloupě. Podezíral Jeana, že na jeho účet žertuje a hraje si s ním jako kočka s myší pro pobavení neviditelných druhých. Chtěl vymyslet něco vtipného nebo ostrého, ale nakonec ze sebe dostal jen: „Usnul jsem.“

„Že by?“ podivil se s úsměvem Jean a nenuceně si k sobě přitáhl jeho počítač. „Nejde ti matematika?“

„Moc ne,“ přiznal Andreas a pak už to nevydržel a musel se zeptat: „Proč jsi přišel?“

Jean k němu udiveně zvedl pohled: „Už jsem ti to říkal. Bydlím kousek odtud, možná to nevíš. Nikoho v téhle čtvrti neznám, takže když jsem tě tu uviděl...“ pokrčil rameny.

Andreas samozřejmě moc dobře věděl, kde Jean bydlí. Ráno vstával tak brzo, aby ho ani náhodou nepotkal, a i ze školy se vracel tak, aby na něj nenarazil. Příležitost dělá zloděje. Kdyby se mu moc často ukazoval na očích, mohl by si ho Jean začít všímat, a tomu chtěl za každou cenu zabránit. Jak se teď ukazovalo, nepovedlo se.

„Mám vypadnout?“ zeptal se Jean.

„Andreasi!“ ozval se právě v tu chvíli matčin hlas. „Andreasi! Oběd!“

Nesmírně se mu ulevilo, že se naskytna tak skvělá a nevinná výmluva, jak zmizet.

„Musím jít,“ odpověděl. „Zrovna obědváme.“

„Jasně, ale třeba bych na tebe mohl počkat,“ navrhl Jean. „Chtěl jsem se jít podívat na tu rozhlednu, co je vidět na kopci.“

Andreas si představil cestu tmavým hustým lesem, závěrečný příkrý výstup a odlehlé, opuštěné místo. A sebe tam, o samotě s Jeanem Arquettem, a udělalo se mu stejně špatně jako ten první den, kdy na první pohled poznal, že mu osud přes všechny prosby neposlal nikoho, kdo by ve třídě zaujal jeho pozici nebo kdo by se mohl stát jeho přítelem, ale dalšího tyрана. *Takže to přece jen začne*, pomyslel si a uvažoval, co si na něj asi vymysleli tentokrát. Měl bujnou fantazii a občas by dal nevím co za to, kdyby ho zradila.

„Je ti něco?“ zeptal se Jean a Andreas se pokusil vzchopit. *Můžu přece snadno říct ne*, uklidnil se, jenže v tu chvíli na terasu vyšla matka a zahlédla je.

„Měl jsi říct, že máš návštěvu,“ zavolala a sestupovala k nim.

Andreas se díval, jak se usmívá, a věděl, že je nadšená, i když se to snažila skrývat. Často se ho vyptávala, jestli je ve škole všechno v pořádku a proč si domů nepozve nějaké kamarády, proč nikam nechodí a jestli si večer nechce vyrazit s ostatními. Nechtěl, jen doma byl v bezpečí, ale to jí nemohl povědět. Snažil se před ní skrývat všechny modřiny a zničené oblečení a věci, ale občas si něčeho přece jen všimla a jeho výmluvy nezněly příliš věrohodně. Musela si dělat starosti.

A teď tu u jejich bazénu seděl Jean Arquett – prototyp kamaráda, jakého by si pro svého syna představovala každá matka. Slušně oblečený, pohledný, zdravý a příjemný. Když k nim přišla, vstal a podal jí ruku.

„To je Jean Arquett, mami,“ dostal ze sebe Andreas. „Jsme spolužáci.“

„Ještě jsem tě neviděla,“ prohodila.

„Přistěhovali jsme se minulý týden,“ vysvětlil Jean. „Teprve dneska jsem zjistil, že jsme vlastně sousedi.“

„No jistě!“ zvolala. „Viděla jsem tvou matku a otce v neděli v kostele. Ale tys tam nebyl, to bych si pamatovala.“

„Nechodím do kostela, paní Lecontová,“ odpověděl zdvořile Jean a, světe div se, ona to přešla bez mrknutí oka.

„Najíš se s námi?“ zeptala se.

„Ne,“ odmítl. „Jedl jsem doma. Počkám na Andrease tady, tedy jestli půjdeš se mnou.“

Obrátil se opět k němu a Andreas se konečně vzpamatoval. Musel se nějak zachránit. Rozhodně nemohl opustit dům v Jeanově doprovodu, to by neunikl.

„Já asi nebudu moct,“ promluvil. „Musím si ještě poradit s tou matkou.“

„Jestli jde jen o to, tak ti s tím pak pomůžu,“ nabídl se Jean. Hrál před jeho matkou divadlo a vyhrával na plné čáře.

Andreas poznal, že tentokrát se z toho nevyvlékne, ještě než si přisadila: „Jen jdi, stejně skoro nikam nechodíš. Pořád jen ležíš v učení.“

S obědem rozhodně nespíchal. Jedl tak pomalu, až si vysloužil napomenutí, že není slušné nechat někoho čekat tak dlouho. Ve skrytu duše doufal, že to Jeana přestane bavit a odejde, ale kdykoli nervózně vyhlédl oknem ven, nabídl se mu stejný obraz.

Jean si vyhrnul nohavice a posadil se na okraj bazénu, aby si mohl ponořit nohy do chladivé vody. Do zad se mu opíralo slunce. Vzal si jeho úkoly a zamýšleně si v nich četl. Vyzařoval z něj klid a pohoda. *To vážně nemá na práci nic lepšího?* uvažoval Andreas. *Opravdu se mu líbí trávit odpoledne šikanou? Ale ano, líbí. Taviani se v tom taky vyžíval.* Podle jeho dlouholetých zkušeností se vždycky našel někdo, kdo se na něj zaměřil. Ten nejsilnější. A Marca Tavianiho teď nahradil Jean Arquett.

Matka mu s sebou pro ně oba připravila svačinu a dala mu pro Jeana aspoň jablko. A pak ho už nekompromisně vyhodila na terasu. Jean se ani neotočil a Andreas na chvíli bojoval s pokušením obejít potichu roh a vytratit se. Jenže to by pak večer po návratu musel vysvětlovat, proč tam Arquetta nechal sedět. A taky neměl tušení, kde se skrývají ostatní. Takže sestoupil k bazénu.

Jean zaslechl kroky a rychle si přes nárty utahoval pásky sandálů a shrnoval nohavice. Andreasovy úkoly položil zase zpátky na lehátko.

„Zatím jsem ti opravil, cos měl hotový, a dodělal ten zbytek,“ řekl, „ať se s tím nemusíš večer zdržovat.“

To si piš, že se tím zdržovat budu, pomyslel si Andreas a zlobil se sám na sebe. Měl si to vzít dovnitř, takhle bude muset předělávat i to, co už měl hotové. Ani na vteřinu nepochyboval, že z něj Arquett pro pobavení třídy udělal blbce.

Nahlas však jen poděkoval a podal mu jablko: „Od mámy.“

„Díky,“ vzal si ho Jean a zamířil k plotu.

„Půjdem brankou,“ zastavil ho Andreas.

„Tudy je to kratší,“ ignoroval ho Arquett a protáhl se mezi hustě rostoucími stromky. Andreas ho neochotně následoval, jako by ho poslušnost mohla ochránit. Poškrábal se o ostré větvičky a jedna ho švihla pod oko, ale nestěžoval si.

„Jak je to asi daleko?“ zajímal se Jean na ulici, jako by i nadále bylo třeba zastírat, o co půjde.

„Asi tři hodiny od kraje města,“ odpověděl.

„Ty ses tady narodil?“ vyptával se dál nenuceně Jean a pohazoval si s jablkem.

„Ano,“ dostal ze sebe Andreas se staženým hrdlem. Pořád se otáčel, ale viděl jen prázdnou ulici. Všichni vysedávali na zahradách a odpočívali po obědě nebo dělali nějaké obvyklé práce kolem domu, když už se počasí konečně jednou umoudřilo.

„Neměj mi to za zlé,“ prohodil Jean, „ale tohle místo je přílišná díra.“

Za jiných okolností by byl v pokušení s ním souhlasit, ale takhle ze sebe nedokázal vypravit ani slovo, jenže Jeanovi to zřejmě stejně bylo jedno.

„Přestěhovali jsme se sem kvůli mně,“ dodal.

„Kvůli tobě?“ Andrease to proti jeho vůli zaujalo.

„Myslím, že to táta přehnal,“ mínil Jean, „ale nechtěl si to nechat vymluvit.“

„Proč jste se přestěhovali?“

„Právě kvůli tomu, že je to tady taková děsná díra,“ odvětil rozmrzele Jean.

„Proč by se někdo chtěl přestěhovat do děsný díry?“ Andreas pro zvědavost zapomněl na obavy.

Jean otráveně sevřel rty a strčil si jablko do kapsy u kalhot. Vyhýbal se mu pohledem, ale Andreas ve skutečnosti cítil, že mu dělá dobře, že se někdo ptá.

„Proč?“ naléhal.

Jean se rozhlédl kolem sebe a v Andreasovi na okamžik zatrnulo, protože už už čekal, že zavolá ostatní, ale on si jen přetáhl přes hlavu tričko.

A Andreas zůstal stát jako opařený.

Spatřil osm stříbřitě lesklých znamení. Do dvou čtveřic rozdělené hluboké škrábance, jakoby vylité rtutí, zakončené typickým trojúhelníkem. První čtyři kopírovaly linii klíční kosti a ty zbývající se táhly po levém boku a končily pod opaskem.

„Ty vole!“ neudržel se Andreas.

Jean se beze slova oblékl a pokračoval dál o něco rychlejším krokem.

„Jak jsi to přežil?“ Andreas mu sotva stačil.

Jean pokrčil rameny: „Myslím, že mě ve skutečnosti nechtěla zabít. Proto jsem taky tátovi říkal, že v Soluni můžeme zůstat, ale nechtěl o tom ani slyšet. Prý mi jde o život.“

„Demmský jed je smrtelný,“ namítl Andreas.

„Proti každému jedu existuje protijed,“ mínil nevzrušeně Jean.

„Jak se to stalo?“ chtěl vědět Andreas.

Fascinovala ho představa, že někdo mohl přežít demmský útok. Všem už odmalička předkládali obrázky mrtvol se stejným znaméním. Čtyři hluboké rány, kolem se perlí rudá krev, ale uvnitř pod skořápkou pseudokovu číhá jed. Míval barvitě noční můry, v nichž nahý bojoval s Demmou. Ruka s jedovými žlázami skrytými pod drápy ho stokrát o malý kousek minula, ale pak přece jen zasáhla. Příznaky – nelidská bolest, řev, každá buňka těla

napadena. Budil se zalitý potem těsně před tím, než ve snu zemřel.

„Vyrůstal jsem v demmských zajateckých táborech,“ odpověděl Jean, jako by to všechno vysvětlovalo.

„A?“

„Moc dětí bys tam nenašel,“ pokračoval. „A dospělí nikdy neměli moc času. Zvykl jsem si bavit se s Demmy. Táta to neviděl rád, ale já si stejně dělal, co jsem chtěl. Podle mě to nebylo nijak nebezpečné. Dávali na mě větší pozor než chůva.“

„Proto umíš tak dobře jejich jazyk,“ řekl Andreas.

„Taky,“ přikývl Jean.

„Takže co se stalo, když tě měli tak rádi?“

„Neřekl jsem, že mě měli rádi!“ ohradil se Jean. „A nevykládám ti to, aby ses bavil!“

Andreas se zachvěl a polekaně se ohlédl, ale nikoho v dohledu nenašel. Dorazili už k řece a okraj lesa ležel před nimi. Vlastně si ani neuvědomil, kdy se přestal bát, ale teď se strach zase vrátil.

„A proč mi to teda vykládáš?!“ Andreas se ze všech sil snažil, aby jeho tón zněl podobně ostře. „Myslím, že ve třídě bys našel tucet jiných, na které by to dělalo větší dojem.“

Jean se na něj pátravě zahleděl a Andreas se už už hotovil k obraně, ale jeho slova ho zcela vyvedla z míry.

„Co proti mně máš, Andreasi?“

Už jenom to, jak Jean vyslovil jeho jméno. Změkčil koncovku po demmském způsobu, takže Andreas znělo jako Andreís. Ale ve skutečnosti mu doslova vyrazila dech představa, že by Jean mohl obviňovat jeho, že má něco proti němu, když to bylo právě naopak.

„Nesnášíš mě od prvního dne,“ pokračoval Jean. „Vyhýbáš se mi, jak můžeš. Jakmile se někde objevím, ty mi-

zíš, a když už někde musíš zůstat, uklidíš se co nejdál a zahlížíš na mě.“

„To není pravda,“ vzmohl se Andreas konečně na nějakou smysluplnou reakci.

Jean mu věnoval chladný úsměv, z něhož mu šel mráz po zádech.

„Tak dobře,“ přiznal odhodlaně. „Vyhýbám se ti.“

„Proč?“

„Víš moc dobře proč!“ odsekl.

Jean vypadal opravdu překvapeně, ale Andreasovi se nechtělo do podrobnějšího vysvětlování. Ve skutečnosti ani v nejmenším nestál o to být tam s ním. Chtěl zavřít oči a ocitnout se zase zpět na zahradě nad rozdělaným učením.

„Vůbec ti nerozumím,“ řekl Jean.

„Rozumíš mi až moc dobře!“

Teď se Jean usmál opravdově a v té situaci to Andreasovi přišlo poněkud nepatřičné. Přestože se Jean smích evidentně snažil ovládnout, koutky úst mu cukaly, až se nakonec přece jen rozesmál. Andreas si připadal divně. Rozčileně těkal pohledem po okolí a snažil se ovládnout směsici pocitů. Bylo možné, aby tam byli opravdu sami? Bylo možné, že Jean opravdu chtěl jen navázat přátelství? Bylo možné, aby kdokoli stál o jakýkoli vztah s ním?

„Vážně ti nerozumím,“ opakoval Jean.

„Třeba ti to jednou dojde,“ pokrčil rameny Andreas a vkročil na vratkou lávku.

„A když ne?“ zajímal se Jean a úmyslně pružný mústek rozhoupal těžkým krokem.

„Tak ti to časem vysvětlím,“ slíbil Andreas.

„Nemá to co dělat se mnou, co?“ prohodil Jean, opřel se oběma rukama o zábradlí a z výšky skočil na prkna.

Most se otrásl a Andreas se vyděšeně zachytil. Jean pokračoval a lávka se prohýbala a sténala. Voda tekla sotva půl metru pod nimi.

„Neblbni!“ ohlédl se na něj.

„Myslíš, že se dotkne hladiny?“ zajímal se Jean. Jak se předkláněl, padaly mu plavé vlasy do očí a stínily jeho pohled, takže Andreas mohl usuzovat jen podle hlasu, že nejde o žádné mučení, že se jen tak hloupě baví.

„Ne, nedotkne!“ štěkl.

„Vsaď se!“ vyzval ho Jean.

„Jak to bylo s těmi Demmy?“ pokusil se ho zastavit. Věřil, že lávka by se spíše prolomila, než prohnula. Tak pružná zase nebyla.

Jean se zarazil. Můstek se ještě chvíli chvěl.

„Nebudeš to nikomu vykládat?“

„Ne, proč taky?“

Jean se kolem něj protáhl a přešel na druhou stranu. Andreas ho následoval.

„Nechci, aby si o tom ostatní vykládali jen tak pro zábavu; nebyla to žádná zábava, Andreísi,“ promluvil po chvíli. „Proto jsem to taky nikomu neřekl.“

„Proč to říkáš mně?“ zeptal se Andreas.

„Protože odhaduju, že dokážeš udržet tajemství. S ostatními se moc nebavíš a tak...“ Jeanův hlas rozpačitě utichl, ale pak doplnil: „Ostatní udělají všechno proto, aby se zalíbili, ale tobě jsou ukradený.“

To ho vážně nenapadlo, že se s ostatními nebavím jen proto, že se oni nechtějí bavit se mnou? nechápal Andreas, ale ličotilo mu to, a tak nic neuváděl na pravou míru.

„Když si to nenecháš pro sebe, budou z toho řeči, víš, jak to myslím, ne?“ pokračoval Jean.

Andreas jen přikývl, ale přesto se odvážil podotknout: „Viděli by v tobě přece hrdinu.“

„Nebylo to ani žádné hrdinství,“ řekl Jean a pak dodal zjevně bez souvislosti: „Demmové nejsou lidi.“

Konstatoval fakt. Demmové nebyli lidi. Co na to říct? A tak Andreas mlčel. Vstoupili do stínu lesa a pokračovali po měkké pěšině.

„Demmové nejsou ani zvířata,“ doplnil po chvíli svou úvahu Jean.

I to byl nezpochybnitelný fakt. Demmové nebyli ani zvířata. Co k tomu dodat?

„Když Demmka porodí dítě, lidé řeknou, že vrhla mladé,“ rozvíjel dál téma Jean a Andreas marně uvažoval, jak to proboha souvisí s jeho jizvami, ale nepřerušoval ho. „Když je Demmka těhotná, mluví se o ní jako o březí samici. Když Demma propadne hněvu, říká se, že se vztekl.“

Další odmlka, tentokrát delší.

„Všichni vědí, že Demmové nejsou lidé a že nejsou ani zvířata, potíží je v tom, že společnost nemá vytvořené žádné vzory chování pro podobnou kategorii. Musela se tedy někam přiklonit – buď brát Demmy spíš jako lidi, nebo spíš jako zvířata. A podle toho, jak o nich mluvíme, můžeš snadno poznat, kam jsme se přiklonili,“ dokončil Jean.

„Jenže oni se jako zvířata chovají!“ namítl prudce Andreas. „Napadli nás! Zabíjejí ženy i děti. Používají nečisté zbraně. Souloží ve třech!“

„To ovšem zvířata nedělají,“ mínil nezaujatě a nevzrušeně Jean. „A to, co dělají oni, přece nesouvisí s tím, jak na ně nahlížíme my.“

„O čem to proboha mluvíš?!“

„Vamís jsem znal sedm měsíců,“ řekl Jean. „Když jsme přijeli do Soluně, byla v šestém měsíci těhotenství. Narodila se jí paterčata, ale děti jí po dvou měsících odebrali.“

Říká se tomu studium nepřítele, Andreísi,“ zase ta měkká koncovka. „Věděla, co se s nimi bude dít, a nemohla tomu zabránit. I zvíře by chránilo své mladé, ale to by se na nepřítele prostě vrhlo. Vamís si počkala, až přijdu já, a požadovala výměnu. Můj život za jejich. Tak jsem přišel k těm jizvám.“

„A co z toho příběhu plyne?“ zeptal se po chvíli ticha Andreas.

„Nic,“ pokrčil rameny Jean. „Jen, že na něm není nic zábavného ani obdivuhodného.“

„Demmové nás napadli jako první,“ odhodlaně promluvil Andreas. „A dělají mnohem horší věci.“

„To nikdo nepopírá,“ souhlasil Jean. „Jen zůstává otázkou, jestli nám to dává právo dělat totéž. Jim podobné věci diktuje náboženské přesvědčení, ale nám?“

„Snaha přežít,“ odvětil Andreas.

„Výborně,“ ušklíbl se Jean. „Z politické nauky máte za jedna, pane Leconte.“

„A co bys chtěl dělat?“ bránil se Andreas. „Kapitulovat?!“

„Ani ne,“ přiznal Jean. „Jestli válka neskončí moc brzo, budu velet ve vítězné bitvě.“

A Andreas mu v tomhle bezvýhradně věřil.

Kapitola 3.

V noci spal Andreas špatně. Myslel na odpoledne a večer s Jeanem Arquettem a uvažoval o tom, jak se v něm mýlil, když ho hodil do jednoho pytle s Tavianim a jemu podobnými. Jean nepotřeboval svou autoritu upevňovat převahou nad slabými. Nebyl diktátor, ale přirozený vůdce. Všichni ho tak brali, každý ho uznával. Andreasovi však především nedávala usnout neuvěřitelná skutečnost, že si Jean z nepřeborného množství lidí, z nichž si mohl vybírat, zvolil za přítele právě jeho. Jeho! On!

Takové uspokojení snad ještě jaktěživo nezažil. Skrze Jeanovo ocenění se mu dostalo potvrzení vlastních kvalit, které už nikdy nikdo nebude moct popřít. Cítil takové zadostiučinění, že samým vzrušením nemohl ani dýchat. Představoval si sám sebe, jak zítra ráno vstoupí do třídy po Jeanově boku v přátelském rozhovoru, budou se spolu smát a žertovat a všichni ostatní na ně zůstanou jen v úžasu zírat. Puknou závistí, budou se užírat žárlivostí, že Jean dal přednost jemu před nimi.

Usnul až k ránu a v důsledku toho snad poprvé v životě zaspal. Probral se, když do začátku vyučování zbývala necelá půlhodina. Sotva se mu povedlo zaměřit zrak na čas na hodinách, polekaně vyskočil. Ještě to mohl tak tak stihnout, ale musel rozhodně spěchat. Naházel na sebe nějaké oblečení, natáhl si boty, snídani vynechal, popadl připravenou tašku a v rozčilení zabouchl dveře takovou

silou, až se zachvěly. Hladový a rozčuchaný vyrazil polklusem ke škole.

„No hele!“ zaslechl důvěrně známý hlas, když celý zchvácený vběhl na školní dvůr. „Kdopak to není?! Angrešt!“

Okamžitě se propadl na dno nejčernější beznaděje. Rozběhl se ke dveřím, aby se spasil útekem, ale Taviani se mu postavil do cesty.

„Kampak, Angrešte?“ usmíval se. Přeražený nos se mu už zahojil, ale i tak úplně všechny stopy po Jeanových ranách ještě docela nezmizely. „To tolik spěcháš, že si nemůžeš chvilku popovídat se starým kamarádem? Tos mě teda zklamal. A já jsem hrozně nerad zklamaný. To se pak špatně ovládám.“

Andreas od vchodu dělilo posledních padesát metrů.

„Nech toho, Marcu,“ pokusil se o rozumný tón. „Přijdeme pozdě oba dva.“

„Tak ty se chceš dostat včas do školy?“ ptal se Taviani svým obvyklým laskavým tónem. Za ním stál Ronnie, Mike a Johny. „A dovolil ses mě, jestli můžeš jít do školy? Zaplatil jsi snad za vstup? Zapomínáš na pravidla, Angrešte, a to je chyba, velká chyba.“

„Marcu, prosím, nech mě. Dneska s sebou vážně nemám peníze, dám ti to zítra,“ sliboval Andreas.

Dostal pohlavek, celkem jemný, a pak ještě jeden: „Děláš si ze mě prdel, ty sračko?! Za co mě máš?! Nejsm žádněj misionář, abych se díval na ten tvůj zkurvenejšicht bez placení! Je mi z tebe na blití. Jestli nemáš prachy, tak pro ně táhni domů!“

„Marcu...“ pokusil se znovu o rozumný tón a rozhlížel se kolem, jestli by mu někdo nepomohl, ale dvůr byl prázdný, až na ty tři, kteří se nepokrytě dobře bavili, těšili se, co bude dál, a nemohli se dočkat, až se taky zapojí.

„Marcu?!“ opakoval Taviani a tentokrát mu vrazil fac-ku. „Tys už zapomněl, i jak mě máš slušně oslovovat? Jak mi máš říkat, no tak!“ Strčil do něj.

„Pane Taviani,“ dostal ze sebe Andreas a v duchu proklínal Jeana, že tam není, aby se o to postaral. Jenže ten si už v klidu seděl v lavici, chráněný svou silou, vzhledem a odvahou. Jeanovi se určitě nikdy nic podobného nepřihodilo, a i kdyby ano, zcela jistě by se zachoval úplně jinak. Andreas ale neměl jeho odvalu ani sebevědomí. Před Tavianim si připadal malý a bezbranný.

„Takže hezky na kolena, Angrešte, a koukej pokorně odprosit, že seš takovej debil a zapomněl jsi doma prachy a naštvál jsi mě,“ vyzval ho Taviani.

A Andreas ho s tvářemi hořícími ponížením poslechl. Musel, byli čtyři a tak to prostě chodilo. Klekl si na kolena a Tavianiho odprosíl. Pak dostal za úkol políbit mu boty a udělal to. Pak musel říct, že je hnusná sračka, a děkovat mu, že se vůbec smí hrát na výsluní jeho přítomnosti. Taviani ho stejně srazil na zem a zkopal. Vysypal jeho věci a vymočil se mu na svačinu, zatímco ostatní podobným způsobem poctili jeho.

Nechali ho tam ležet a odešli do třídy. Andreas se pomalu sebral a snažil se aspoň trošku očistit oblečení. Se sbíral si své věci, jídlo vyhodil do odpadků, v šatně si vzal tričko a kalhoty, co měl na tělocvik, a v umývárně se umyl a převlékl. Páchnoucí oblečení vymáchal, vyždímal a prozatím nacpal do skříňky.

Na hodinu přišel pozdě skoro o třicet minut. Bezejmenné masy spolužáků si úmyslně nevšímal, omluvil se, že zaspal, a vyslechl kázání učitele včetně varování, že jestli se to bude ještě jednou opakovat, budou informovat rodiče. Zařekl se, že až půjde do své lavice, nebude se dívat nikam jinam než pod nohy. Nepodívá se na Tavia-

niho, neriskne ani jediný pohled na Jeana Arquetta. Ale nedokázal to.

Když si sedal, musel zjistit, jestli Jean přišel do školy a jestli mu věnuje pozornost. Chtěl se přesvědčit, že včerejší den se mu jen nezdál a že Jean se o něj stále ještě zajímá. Pootočil hlavu doprava a narazil na jeho otevřeně tázavý výraz. Arquettovy rty zformulovaly neslyšnou otázku: *Co se stalo?* Andreas jen odmítavě zavrtěl hlavou: *Nic.*

Co by mu také asi tak mohl říct? Přál si, aby Jean viděl, jak se k němu Taviani chová, a zasáhl. Postavil se za něj a ochránil ho už svou pouhou přítomností. Chtěl, aby se to dozvěděl a rozhořčil se, že s jeho přítelem někdo jedná podobným způsobem, a dal všechno do pořádku. Ale nemohl mu to povědět sám, muselo se to k němu dostat jinou cestou. Co by si o něm asi tak Jean pomyslel, kdyby si přišel stěžovat, že ho Taviani šikanuje? Rázem by v jeho očích klesl a už by s ním pak neztratil ani slovo.

A kdoví, jestli by se totéž nestalo, i kdyby tam Jean ráno nějakou náhodou opravdu byl. Možná by se mu Andreas znechutil natolik, že by se k Tavianimu raději přidal, než aby se před ostatními zastal takového neschopného hovna a riskoval tak vlastní popularitu.

Možná bude lepší, když se to nikdy nedozví. Ani ode mě, ani od nich.

Andreas si představil, jak si pro Arquetta vymýšlí podobné výmluvy jako pro matku a otce, a bylo mu do pláče. Odvrátil pohled a snažil se soustředit na výklad, i když nic nechápal. Aspoň předstíral klid a vyrovnanost, které necítil. A modlil se, ať mu Taviani dnes už dá pokoj.

O přestávce se Jean k jeho nezměrnému děsu zvedl a naprosto suverénně se posadil na kraj jeho lavice. Pohledy celé třídy se k nim okamžitě otočily ve zjevném šo-

ku. O tomhle Andreas snil, ale takhle si to nepředstavoval. Přál si vidět závist a žárlivost, a zatím se mu nabízelo jen ohromení a nevíra. Ticho burácelo téměř výhružně a Andrease v zádech pátil Tavianiho pohled.

Jdi pryč, prosil v duchu Jeana, proboha, jdi pryč. Nevšímej si mě, prosím, jdi pryč. Copak nevidíš, jak se na nás dívají?!

Jenže Jean to zřejmě opravdu neviděl, a pokud snad ano, nepřikládal tomu žádný význam.

„S kým ses porval?“ zeptal se.

Ach bože, jak nádherně a samozřejmě ta otázka zněla. Andreas z ní necítil žádný ponižující soucit, žádné pobouření, spíš něco jako spiklenectví, jako by rvačka byla naprosto normální a běžná věc. Jean se ptal, s kým se porval, jako by se ho ptal, jestli si odpoledne zahrají basket. Na krátkou chvíli se Andreas necítil jako oběť, ale jako rovnoprávný a silný člověk. Porval se, a co? Žádný problém.

Možná právě tenhle nezvyklý pocit mu dodal odvalu lhostejně odpovědět: „S Tavianim.“

Jean se překvapeně usmál a prohodil: „Máme stejný vkus.“

A pak do jeho počítače vložil nějaká data a celou věcí se dál nezabýval. I když Andrease ještě tak úplně nepřelšel strach, cítil se povzneseně a lehce. Sám sebe se udiveně ptal, jestli se Jean takhle cítí neustále. Tak bezstarostně a sebejistě. Jestli skutečně stále žije s vědomím, že ať už přijde cokoli, vždycky to v pohodě zvládne, a pokud ne, pak by to za podobných podmínek nezvládl ani nikdo jiný. Jenže na takové otázky se přece jen ještě znali příliš krátce.

„Včera to tátovi přivezl jeden kolega, který se zabývá výzkumem demmské technologie,“ říkal Jean, zatímco se na terminálu rozbalovaly barevné obrázky. „Podívej se na

to. Něco takového neuvidíš ani ve výcvikovém táboře. Po-dařilo se jim získat jejich loď. Je dost poškozená, ale i tak je to první demmská loď, která se lidem dostala do rukou.“

Andreas se naklonil dopředu a dychtivě si data prohlí-žel. Studoval poničené nepřátelské plavidlo jako vnitřek pitvaného brouka. Nabízel se mu pohled na ohořelé stě-ny, na mohutné a od pohledu neohrabané zařízení, ob-rovské panely s vyhřezlými vnitřnostmi, na rozpárané zásobníky paliva a masivní motory. Prohlédl si detaily re-konstruovaných demmských ručních zbraní a ochranné zbroje rozteklé jako vosk po lidském útoku.

A pak před ním jako duch vyvstala demmská tvář, tak znepokojivě podobná lidskému obličejí – rysy, očima s kulatou zornicí, zdravě opálenou pletí, rovnými bílými zuby i pěkně tvarovanými rty. Kdyby kolem ní neležela záplava temně zelených vlasů, byl by se i mohl splést. Také demmské tělo bylo utvářelo jako lidské – dvě ruce, dvě nohy, trup s hlavními orgány chráněnými hrudním ko-šem, štíhlý krk a na něm hlava, pět prstů a palec v opozi-ci. Samozřejmě, ve vnitřním uspořádání se Demmové li-šili. Některé orgány měli navíc, jiné jim chyběly, a pak tu také byla ta věc s jedovými žlázami a vysunovacími drá-py na rukou a s rozmnožováním. Obecně se vědělo, že Demmové plodí potomky ve vrhu po pěti až deseti mla-dých a že k oplodnění samičího vajíčka jsou třeba dvě spermie od dvou různých samců. Proto také Demmové žili ve trojicích – vždy dva muži a jedna žena.

Lidé od samého počátku hledali nějaké zdůvodnění faktu, že demmské tělo představuje takřka kopii lidské-ho. Pravdě se snad nejvíc přiblížili ti, kteří usuzovali, že na vině je stejné nebo aspoň hodně podobné prostředí, v němž se vyvíjeli. Přesvědčivé důkazy však neexistovaly, protože Demmové svůj systém chránili jako rozzuření

sršni. Lidské odhady však podporovala skutečnost, že jejich planeta všemi sledovatelnými veličinami skutečně odpovídala Zemi.

„Nepřipadá ti na tom něco divného?“ zeptal se Jean, který se mu nakláněl přes rameno.

„Víš, že ano?“ připustil Andreas udiveně. Jean měl pravdu. Na všech těch obrázcích cosi působilo rušivě, jako by se mu vnucovala nějaká myšlenka, elementární úvaha, ale zatím mu unikala. „Jen si nejsem jistý co.“

„Mám podobný pocit,“ svěřil se mu Jean. „Ale taky mě nenapadá, co na tom nehraje. Prostě jsem si demmskou loď a výbavu představoval trochu jinak...“

„To je ono!“ přerušil ho Andreas. „Já taky. Tohle je tak trochu primitivní, ne? Když vezmu v potaz, že nás už desítky let drtí takovou silou, že se sotva držíme a pořád ještě jsme nedosáhli žádného rozhodujícího zvratu, čekal bych u nich poněkud vyšší úroveň.“

„Máš pravdu,“ řekl zamyšleně Jean, ale nic nedodal.

„Koukám, že sis pro sebe našel vhodnou společnost, Arquette,“ vyrušil je v tu chvíli Taviani.

Jean se napřímil: „Co otravuješ?“

„Neotravuju,“ ušklíbl se Taviani. Andreas s hrůzou sledoval, že za ním i nadále stojí Mike a Johnny. Ronnie se přesunul do neutrální části třídy. „Jen bychom se rádi pobavili všichni,“ dodal Marc a obrátil se k Andreasově hrůze přímo na něj.

„Tak co, Angrešte, nepodělíš se s námi o vaše sladká tajemství?“ vyzval ho.

Andreas na sobě ucítil krátký Jeanův udivený pohled, a tak se vzchopil a vstal taky.

„Starej se o sebe, Marcu,“ řekl a byl na sebe pyšný, že se mu nechvěje hlas, ačkoli už hned vymýšlel, jak Jeana přesvědčí, aby šli ze školy spolu.

„To ty se starej o sebe, kreténe, ať si tě nepodám!“ štěkl na něj Taviani.

„Tobě zřejmě nestačilo, že jsem ti rozbil držku jednou,“ vložil se do toho Jean přesně tak, jak si to Andreas představoval. Cítil se úžasně, poprvé v životě proti Tavianimu nestál sám. Náhle měl sílu a odvalu za deset.

„Ty žes mi rozbil držku?!“ zvolal pohrdlivě Taviani.

„A jestli se hned neodklidíš, tak tě seřezu znovu, až se z toho posereš,“ pronesl pomalu Jean. „A pak ti ty hovna dám sežrat. A jestli budeš tak pitomej a naštveš mě ještě jednou, tak si tě zase podám, a pak klidně znova. Tak dlouho, dokud ti to nedojde. Tady jsi skončil!“

Andreas se na něj neodvažoval pohlédnout. *A to jsem si myslel, že je jiný než Taviani, ale on je úplně stejný, jen si našťěstí vybral někoho jiného, po kom se vozit.*

„Myslíš, že když to za tebe táta vyžehlil jednou, projde ti to víckrát?“

Bylo k nevíře, že se Taviani ve sporu s Jeanem skutečně odvolal na rodiče. Možná se pokoušel ostatním naznačit, že Jean se schovává za svého otce, ale vyznělo to úplně jinak. Andreas s úlevou sledoval, jak se Mike a Johnny odtáhli stranou, jako by opouštěli zapáchající mršinu.

„Vykašli se na něj,“ oslovil Andreas Jeana, aby zabránil rvačce, podle něj teď už zbytečné.

Jenže ten ho od sebe odstrčil, překročil tu malou vzdálenost, která ho od Tavianiho dělila, a naklonil se k němu: „Řeknu ti to naposledy a srozumitelně i pro takového blbce, jako jsi ty. Možná, že tvoji rodiče příště znovu podají stížnost a budou tady plakat, jak jejich ubohého chlapce zmlátil ten odporný grázl, ale tobě to už nepomůže. Ty budeš mrtvý. Bude po tobě, Taviani. Takže se ode mě drž dál. Je to jasný?“

„My dva spolu teprve začínáme, Arquette!“ odpověděl na to Marc, jemuž zjevně konečně došlo, že nesmí dát najevo sebemenší slabost.

K ničemu nedošlo, protože přišla Yolande, kterou všichni zbožňovali, a o příští přestávce na hádku už nikdo nemyslel. Jenže ta věc zůstala otevřená a všichni se zatajeným dechem čekali, jak se vyvine. Mohli se tím kochat, protože stáli mimo. Pro jejich pobavení v tom lital Taviani a Arquett, a ani jeden z nich nemohl ustoupit. Andreas však moc dobře věděl, že je v tom sám namočený až po uši. I kdyby pro Tavianiho už předtím nepředstavoval snadný cíl, na němž mohl demonstrovat svou moc, nepřehlédl by ho nyní jako někoho, na kom záleží Jeanu Arquettovi.

Pokud si včera od známosti s Jeanem sliboval ochranu, teď mu docházelo, že se právě kvůli ní dostal do mnohem větších problémů. Dokud budou spolu, nikdo se proti němu neodváží říct ani slovo, ale chraň ho pánbůh ocitnout se někdy sám v dosahu Tavianiho a jemu oddaných. A Jean vůbec netušil, jak na tom je. Sám se nebál a zřejmě ho vůbec nenapadlo, že situace může pro Andrease být o hodně nebezpečnější než pro něj. A přesto se mu Andreas nedokázal svěřit. Jeanova náklonnost pro něj byla tak cenná, že se neodvažoval riskovat její ztrátu.

Ten den odpoledne šli domů spolu a Jean ho pozval k sobě, aby mu ukázal další materiály o Demmech. Tuhle posedlost spolu sdíleli, ačkoli Andreas měl nejasný dojem, že Jean se o Demmy zajímá z poněkud jiných důvodů. Jeana fascinovali a chtěl je pochopit, aby je nějak, jakkoli, dokázal zastavit. Andreas sice netoužil zrovna je chápat, ale také si přál poznat jejich zvyklosti a porozumět jim, aby je mohl účelně vyhubit. Jean v Demmech viděl lidi, Andreas zvířata. Jean chtěl zarazit válku a An-

dreas chtěl zničit nepřítele. Ale oba si moc dobře uvědomovali, že k oběma těmto cílům vede jen jedna cesta. Lidstvo muselo zvítězit.

Jeanův pokoj vypadal tak obyčejně, až to Andrease zklamalo. Jenže asi ani neměl čekat něco jiného. Vzhledem k tomu, jak často se podle Jeanova tvrzení stěhovali a že většinou žili v předem zařízených bytech pro zaměstnance zajateckých táborů, zřejmě vůbec poprvé museli zajišťovat vybavení svého domova. Podle Jeanových slov však jeho matka i otec trávili v práci každou volnou chvíli a vzhled domu je příliš nezajímal. Jean dostal neomezený přístup k jejich zcela jistě tučným kontům a rodiče se prostě spolehli, že v necelých sedmnácti je dost starý, aby se o sebe postaral sám. Andrease to až děsilo.

Dvakrát týdně tam docházela jedna žena, která se starala o úklid, vyprala Jeanovi oblečení a čas od času něco uvařila. Otec a matka se mu jednou denně ozvali přes síť a obvykle přespávali v práci nebo se vraceli tak pozdě, že je Jean ani neviděl. Doma trávili pouze neděle, kdy dopoledne chodili do kostela.

„Proč s nimi nechodíš taky, když je vídáš tak málo?“ odvážil se Andreas položit osobní otázku.

„Já nevěřím v Boha, Andreáši,“ odpověděl nevzrušeně Jean. „A od našich mi to připadá jako laciný trik nutit mě k náboženské pokoře tím, že jinak nemám šanci s nimi být.“

Andreas se poprvé setkal s člověkem, který se otevřeně přiznával k ateismu, a vyrazilo mu to dech. Jistě, spoustu lidí podezíral, že jsou ve víře hodně vlažní, ostatně sám sebe také nepovažoval za kdovíjakého fanatika, ale aby někdo v těchto dobách takhle otevřeně a s takovým klidem prohlásil, že v Boha nevěří, to se mu ještě nepříhodilo.

„Ale v Boha přece musíš věřit!“ namítl prudce.

„Proč?“ pokrčil Jean lhostejně rameny. „Nevěřím a nijak mi to nechybí.“

„Protože Bůh existuje,“ odvětil Andreas.

„I kdyby existoval, Andreísi – a já o tom mám své pochybnosti –, proč bych v něj kvůli tomu musel věřit?“ pousmál se Jean.

„Ale...“

„Nechci se o tom bavit,“ zarazil ho Jean už o něco příkřeji. „Vedl jsem na tohle téma už spoustu rozhovorů se spoustou lidí a opravdu nestojím o další. Víra podle mě tak jako tak není něco, co bys ukecal. Kde nic není, ani smrt nebere, a ve mně prostě není.“

Andreas zaraženě mlčel a trochu rozpačitě se rozhlédl po chladném pokoji. Na podlaze žádný koberec, na posteli ležely rozházené lůžkoviny, jak Jean ráno vstal, pracovní stůl byl prostorný a rozlehlý snad až moc a na něm stál terminál zapojený do sítě. Zásuvky přetékały nejrůznějšími papíry a na zdi visel obrovský náborový plakát. Tibor Dallec, vrchní velitel pozemských sil, na něm puškou mířil na pokořeného Demmu klečícího mu u nohou a zjevně prosícího o milost. Nápis říkal: JE TŘEBA JE VYHUBIT!

Jean zatím hodil na zem nějaké polštáře, aby si měli kam sednout, a donesl láhev whisky, dvě skleničky a misku ledu. Andreas nijak neprotestoval, když mu nalil slušnou dávku. Sice ještě nikdy žádný tvrdý alkohol nepil, ale před Jeanem by to rozhodně nepřiznal. Odhodlaně se chopil skleničky a naráz ji vypil, jak to vídal ve filmech. Tekutina mu spálila jazyk, sežehla hrdlo a vzplála v žaludku. Potlačil kašel a snažil se to rozdýchat.

„Angrešt je tvoje přezdívka?“ zeptal se Jean znenadání.

Andreas to samozřejmě měl čekat, sotva mohl doufat, že to Jean přeslechl, ale když se k tomu přes den nevrátil, domníval se nakonec, že to prostě taktně přejde.

„Ne,“ odsekl. „To je Tavianiho přezdívka.“

Jean se krátce zasmál: „Takže ti tak nemám říkat?“

„Myslím, že Andreis úplně postačí,“ Andreas úmyslně protáhl a zdůraznil koncovku, tak jak to zřejmě nevědomky v hovoru dělal Jean.

„Takhle mluvím?“ překvapilo to Jeana.

„To se vsad,“ ujistil ho Andreas a odvážně si nalil dalšího panáka. Po prvním se už začínal cítit uvolněný a dobře naladěný. „Ale mně to nevádí,“ dodal.

„Lidské jazyky mi po těch letech jdou hůř než demmština,“ přiznal Jean, „ale až doteď jsem netušil, že mám tak příšerný přízvuk.“

Andreasovi jeho přízvuk nepřišel příšerný, naopak zněl příjemně a dělal ho zajímavým. Burcoval fantazii a zvědavost. Řekl mu to, i když to znělo pitomě. Věděl, že se chová nemožně, ale nedokázal si pomoci. Za celých deset let s nikým kromě rodičů normálně nemluvil. Jean se ho nestranil, oceňoval ho a jednal s ním jako rovný s rovným, a to Andrease okouzlovalo. Přál si zalíbit se mu. Dva dny stačily, aby mu bylo jasné, že jestli si Jeanovo přátelství neudrží, život se stane nesnesitelným. Zase nebude mít nikoho. Zůstane opět sám, nenáviděný, pohrdaný a ponižovaný.

Naštěstí se Jean jen usmál: „Stejně s tím nic nenadělám,“ pokrčil rameny.

Měl neuvěřitelné množství materiálů o Demmech a zjevně mu dělalo radost, že se o nich může s někým bavit. Andreas se téměř bez dechu probíral obrazovou dokumentací, poslouchal nahrávky a spolu s Jeanem studoval strategii lidsko-demmských bitev a snažil se